

gør. Naar Stedstillæget blev forhøjet noget for Københavns Vedkommende, var det efter en nøje Prøvelse, baade for Københavns og for andre Lokaliteters Vedkommende, af, hvorledes de nye Lønninger vilde komme til at staa i Forhold til Løn-niveauet for ligestillede i de frie Erhverv, idet det viste sig, at medens det holdt godt nok Stik udenfor København, hvorfor der heller ikke dér er sket nogen væsentlig Ændring af Stedstillæget, i hvert Fald ikke for de større Købstæders Vedkommende, blev der en Mangel for Københavns Vedkommende, og der vilde fremkomme et vist Misforhold, som jeg ikke ønskede, der skulde være, mellem Lønningerne i de private Erhverv og Statslønningerne. Det er derfor, Stedstillæget er sat noget op for København. Naar man saa spørger, hvorfor den laveste Klasse paa Landet er inddraget, vil jeg dertil svare, at det er af mere almindelige administrative Grunde; det er, fordi den nye Stedstillægsklasse, der kom ind i 1925, er administrativt set vanskelig og ikke ganske rationel. Jeg har ment, at man kunde nøjes med den tidligere laveste Stedstillægsklasse, men at derimod Afgrænsningen mellem den og den laveste Klasse, der kom ind i 1925, nemlig de særlig dyre Landkommuner, var meget vanskelig at praktisere og ikke kunde undgaa at føre til Vilkaarligheder. Men jeg er naturligvis forhandlingsvillig paa disse Punkter og haaber ogsaa, vi skal komme til Overensstemmelse i Udvalget herom.

Maa jeg efter disse mere almindelige Bemærkninger gaa over til enkelte Punkter, som kom frem i de ærede Ordføreres Taler; jeg skal gøre det meget kort.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg talte om, at man muligvis senere ved Tjenestemandsløvens almindelige Revision kunde komme ind paa det Spørgsmaal, der allerede saa ivrigt drøftedes i den store Tjenestemandskommission fra 1917—19, nemlig Spørgsmaalet om paa langt bredere Basis, end det nu sker efter den gældende Beregning af Pristallet, at lade Lønningerne rette sig efter Prisniveauet. Det er jo en Tanke, der aldrig har været mit Parti fjern, ja, som tværtimod netop Venstre stadig har fremdraget, og derfor kan jeg naturligvis paa ingen Maade udtale mig imod det, det ærede Medlem her udtalte, at et saadant Forsøg kan blive gjort ved den almindelige Revision af Tjenestemandsløven, som jeg jo tænker mig skulde finde Sted om 3 Aar; men det Pristal, vi

har nu, virker altsaa, som jeg mange Gange har fremhævet, ikke heldigt.

Til det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen skal jeg sige, at man kan jo sagtens, saaledes som han gjorde, indkassere en Gevinst for Statskassen paa 10 Mill. Kr. ved at sige, at ved næste Pristalsregulering gaar Pristallet ned til 174; og saa tjener Staten 10 Mill. Kr. Jeg maa nu mene, at dette er en saare usikker Ting. Det kan godt være, at Pristallet gaar noget ned; om det gaar ned til 174, vil jeg anse for overordentlig tvivlsomt, og jeg mener i hvert Tilfælde, at for at faa Pristallet ned paa Niveau med de andre Guldlande maa der her i Landet ske noget, og det første, der maa ske, er Nedsættelse af de offentlige Byrder; en saadan vil, baade i sig selv og som det Eksempel, den vil være, og som ogsaa den foreslaaede Lønnedsættelse vil være, have en vidtgribende Indflydelse og ogsaa paavirke Pristallet.

Det ærede Medlem sagde, at nu var vi ved at vælte Ligelønsprincippet, og nu skulde det samme Arbejde ikke mere lønnes med den samme Løn, men de, der arbejdede, skulde have en Slags Fattigunderstøttelse o. s. v., o. s. v. Jeg behøver vist ikke at opholde mig meget ved disse Bemærkninger; jeg har allerede imødegaaet dem i det foregaaende. Vi kender Forsørgerprincippet; vi har anvendt det, ogsaa med det ærede Medlems Samtykke, og hans Betragtninger i den Henseende svæver derfor ganske i Luften.

Det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en Fejltagelse i sin Omtale af Pensionisternes Stilling; han gjorde opmærksom paa, som rigtigt er, at Pensionisterne intet Stedstillæg faar, men han sagde, at de heller intet Forsørgertillæg faar til Erstatning. Dette er ikke rigtigt. Den Side af Sagen har jeg allerede i høj Grad været opmærksom paa, og derfor er der indført den Bestemmelse, at Pensionisterne foruden at faa Forsørgertillæg efter de sædvanlige Regler ogsaa uden Hensyn til deres Forsørgerstilling faar det laveste Forsørgertillæg, 360 Kr., og det samme gives til ugifte Tjenestemænd med egen Husstand over en vis Alder.

Det ærede Medlem dvælede ved de honorarlønnede Kontorister, og jeg forstod egentlig ikke ret hans Bemærkninger her; han var misfornøjet med, at Kontoristerne ikke længere skulde være Tjenestemænd, men blev gjort honorarlønnede, og i næste Aandedrag beklagede han sig over, at ikke noget lignende var sket for forskellige an-